

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 19. jūnijā *

Apelācija — Šķirējklausula — Subsīdiju līgums vietējās attīstības darbības veikšanai — Daļas no pārskaitītajiem avansa maksājumiem atmaksa — Parāda pārņemšana — Vispārējās tiesas kompetence — Noilgums — Komisijas atbildība

Lieta C-531/12 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2012. gada 19. novembrī iesniedza

Commune de Millau,

Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA), Mijo [*Millau*] (Francija),

ko pārstāv *L. Hincker* un *F. Bleykasten*, advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otrā lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Lejeune* un *D. Calciu*, pārstāves, kurām palīdz *E. Bouttier*, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Ticano* [*A. Tizzano*], tiesneši *E. Levits*, *M. Bergere* [*M. Berger*], *S. Rodins* [*S. Rodin*] un *F. Biltšens* [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerālvokāte *J. Kokote* [*J. Kokott*],

sekretārs *A. Kalots Eskobars* [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2014. gada 27. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Apelācijas sūdzībā *commune de Millau* [Mijo pašvaldība] un *Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu Komisija/SEMEA un *commune de Millau* (T-168/10 un T-572/10, EU:T:2012:435; turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā piesprieda SEMEA un *commune de Millau* solidāri samaksāt Eiropas Komisijai pamatsummu EUR 41 012 apmērā, ko Komisija ir izmaksājusi kā galvojumu, kam tā ir piekritusi saistībā ar finansējumu, kas piešķirts SEMEA, pieskaitot nokavējuma procentus, kā arī procentus, kas radušies nokavējuma procentu kapitalizācijas rezultātā noteiktos termiņos.

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–31. punktā šādi:
 - “1 Eiropas Ekonomikas Kopiena, ko pārstāvēja Eiropas Kopienu Komisija, 1990. gada 6. jūlijā noslēdza līgumu par subsīdiju piešķiršanu ar [SEMEA], kurā Mijo (Francija) pašvaldībai piederēja 50 % kapitāldaļu.
 - 2 Šis līgums bija par vietējās attīstības darbības veikšanu, kas ietvēra sagatavošanas darbu īstenošanu un Eiropas Vietējo uzņēmumu centra atvēršanu Mijo (turpmāk tekstā – “līgums”).
 - 3 Līguma 2. pantā bija noteikts:

“Darbi ir jāpabeidz 18 mēnešu termiņā, sākot no šī līguma parakstīšanas.”
 - 4 Saskaņā ar līguma 4. pantu SEMEA uzņēmās sniegt vairākus pakalpojumus un par tiem atskaitīties Komisijai, iesniedzot periodiskus pārskatus, savukārt Komisija uzņēmās finansiāli atbalstīt šo darbu veikšanu, augstākais, par summu ECU 135 000, bet ne vairāk kā 50 % no attaisnotajām darbu izmaksām.
 - 5 Līguma 6. pantā bija paredzēts:

“Šim līgumam piemēro Francijas tiesību aktus.”
 - 6 Līguma 10. pants bija izteikts šādi:

“Gadījumā, ja Komisijai nav pieejami finanšu līdzekļi vai ja tie nav pietiekamā apmērā, lai izpildītu šo līgumu, Komisija patur tiesības izbeigt šo līgumu bez jebkāda veida tiesvedības vai pielāgot līgumu atbilstoši jaunai budžeta pieejamībai.”
 - 7 Līguma vispārējo nosacījumu 9. panta 1. punktā bija noteikts:

“Ja līgumslēdzējs neizpilda kādu no saistībām, kas izriet no līguma, un neatkarīgi no sekām, kas ir paredzētas šim līgumam piemērojamos tiesību aktos, Komisijai ir tiesības to izbeigt vai atcelt bez jebkāda veida tiesvedības pēc brīdinājuma, kas līgumslēdzējam tiek paziņots ar ierakstītu vēstuli, ja viena mēneša laikā pēc tā netiek izpildītas saistības.”
 - 8 Līguma vispārējo nosacījumu 10. pantā bija noteikts:

“Ja neizdodas panākt izlīgumu, tikai Eiropas Kopienu Tiesa ir kompetenta pieņemt lēmumu par jebkuru strīdu, kas pušu starpā radies attiecībā uz līgumu.”

- 9 Ar 1991. gada 16. maija vēstuli *SEMEA* izteica lūgumu Komisijai, lai līgumu izpildītu cita vienība – [Eiropas uzņēmumu un inovāciju centrs] (turpmāk tekstā – “Apvienība *CEI 12*”). Komisija tam piekrita ar 1991. gada 2. jūlija vēstuli, precizējot, ka šī piekrišana neatbrīvo *SEMEA* no tās pienākumiem. Ar 1991. gada 22. oktobra vēstuli *SEMEA* apstiprināja, ka tā apņemas garantēt pareizu līgumā paredzēto pakalpojumu izpildi.
- 10 1992. gada jūnijā un jūlijā Komisijas dienesti veica kontroli par darbu izpildi, pēc kuras tika konstatēts, ka kopējie pieļaujamie izdevumi bija par summu ECU 187 977 un tādējādi Komisijas iemaksa bija jānosaka 50 % apmērā no šīs summas, tas ir, par summu ECU 93 988.
- 11 Kad *SEMEA* bija saņēmusi ECU 135 000 atbilstoši līgumam, Komisija ar 1993. gada 27. aprīļa vēstuli tai pieprasīja atmaksāt ECU 41 012 [turpmāk tekstā – “strīdīgais parāds”]. *SEMEA* šo prasību ignorēja.
- 12 1997. gada 17. februārī *SEMEA* akcionāru ārkārtas kopsapulcē tika nolemts priekšlaikus izlīguma ceļā izbeigt *SEMEA* darbību, sākot no 1997. gada 31. marta, un iecelt likvidatoru.
- 13 Ar [2005. gada 18. novembra] ierakstītu vēstuli [ar paziņojumu par izsniegšanu] Komisija izteica atkārtotu prasību, lai *SEMEA* atmaksā strīdīgo parādu.
- 14 2006. gada 11. janvārī Komisija nosūtīja *SEMEA* parādzīmi par EUR 41 012.
- 15 Ar atbildes vēstuli, kas tika nosūtīta 2006. gada 31. janvārī, *SEMEA* likvidators norādīja, ka tās finanšu stāvoklis neļauj izmaksāt šādu summu, ka viņš ir spiests iesniegt [bilanci] un ka strīdīgais parāds ir jāuzskata par noilgušu atbilstoši Francijas tiesībām, jo saskaņā ar tām nevar prasīt parāda atmaksu par summām, kuru atmaksa nav prasīta vairāk kā četrus gadus, un ka pēdējais Komisijas prasījums bija izteikts 1993. gada 27. aprīlī, proti, pirms vairāk nekā divpadsmit gadiem.
- 16 Ar [2006. gada 16. februāra] ierakstītu vēstuli [ar paziņojumu par izsniegšanu] Komisija formāli prasīja ņemt vērā strīdīgo parādu likvidācijas darījumos un tā ierakstīšanu pie pasīviem.
- 17 Ar 2006. gada 20. septembra vēstuli *SEMEA* informēja Komisiju, ka akcionāru ārkārtas kopsapulcē tika nolemts atlikt [bilances] iesniegšanu, un darīja zināmu Apvienības *CEI 12* sēdes protokolu, kurā bija norādīts, ka Komisija galu galā bija atteikusies no strīdīgā parāda atmaksas piedziņas.
- 18 Ar 2006. gada 29. novembra vēstuli Komisija ar sava advokāta starpniecību nosūtīja brīdinājumu *SEMEA* atmaksāt strīdīgo parādu. Šajā vēstulē Komisija precizēja, ka tai nekad nav bijis nodoma atteikties no šī parāda piedziņas.
- 19 Ar 2007. gada 30. janvāra vēstuli Komisijas advokāts nosūtīja jaunu brīdinājumu nokārtot strīdīgo parādu. Tā kā no *SEMEA* puses nesekoja nekāda atbildes reakcija, viņš secināja, ka tā ir kļuvusi maksātnespējīga.
- 20 Ar 2007. gada 5. februāra vēstuli *SEMEA* norādīja, ka tā nav maksātnespējīga.
- 21 Ar 2007. gada 12. februāra vēstuli *SEMEA* nosūtīja Apvienības *CEI 12* apspriedes protokola kopiju, kurā bija konstatēts, ka Komisija bija atteikusies prasīt strīdīgā parāda atmaksu.
- 22 2007. gada 26. oktobrī Komisija ar tiesu izpildītāja starpniecību nosūtīja aprēķinu uz *SEMEA* likvidatora dzīvesvietu.
- 23 2007. gada 10. decembrī ar tiesu izpildītāja starpniecību Komisija nosūtīja aprēķinu uz sabiedrības likvidatora juridisko adresi.

- 24 Ar 2007. gada 14. decembra vēstuli, kas tika adresēta tiesu izpildītājam, kurš nosūtīja aprēķinu, *SEMEA* likvidators izteica atkārtotu informācijas pieprasījumu par Komisijas lēmumu atteikties no strīdīgā parāda piedziņas. Savā vēstulē viņš apgalvoja, ka jaunie akcionāri un likvidators nebija informēti par saistībām, ko *SEMEA* bija uzņēmusies pret Apvienību *CEI 12*.
- 25 Ar 2008. gada 7. janvāra vēstuli Komisijas advokāts apstrīdēja *SEMEA* likvidatora apgalvojumus un no jauna izteica brīdinājumu atmaksāt strīdīgo parādu, un nosūtīja šīs vēstules kopiju Francijas prokuroram [*procureur de la République*], lai [viņš] izvērtētu, vai *SEMEA* likvidatora rīcība nav kvalificējama kā [krāpšana].
- 26 Atbildē uz pēdējo brīdinājumu *SEMEA* likvidators apgalvoja, ka strīdīgais parāds, iespējams, ir noildzis. Savā vēstulē viņš atgādināja, ka 2007. gada sākumā sarunas laikā ar Komisijas advokātu viņš bija apņēmis atmaksāt strīdīgo parādu, tiklīdz viņš būs guvis skaidrību par jautājumiem, kas attiecas uz šī parāda pieņemamību.
- 27 Ar 2008. gada 21. februāra vēstuli Komisijas advokāts *SEMEA* nosūtīja pēdējo brīdinājumu samaksāt strīdīgo parādu.
- 28 2008. gada 21. novembrī *SEMEA* akcionāru ārkārtas kopsapulcē tika pieņemts zināšanai *commune de Millau* – tās galvenās akcionāres – lēmums pārņemt tās aktīvus un pasīvus un tika nolemts *commune de Millau* pārskaitīt EUR 82 719,26, kas atbilda *SEMEA* kasē pieejamajai summai. Atbilstoši ziņojumam par likvidāciju, ar ko iepazīstināja likvidators un kurā tas darīja zināmu strīdīgo parādu, visi uzdotie darījumi tika uzskatīti par [izpildītiem].
- 29 2008. gada 9. decembrī *SEMEA* likvidators noslēdza likvidācijas darījumus un panāca, ka *SEMEA* tiek izslēgta no komercdarbības un sabiedrību reģistra.
- 30 2008. gada 18. decembrī *commune de Millau* padome pieņēma aktu par *SEMEA* aktīvu un pasīvu pārņemšanu. Šīs sabiedrības pasīvos bija skaidri norādīts strīds ar Eiropas Komisiju.
- 31 Pēc Komisijas prasības *Tribunale de commerce de Rodez* [Rodē Tirdzniecības tiesa] 2010. gada 12. februārī iecēla *ad hoc* pārstāvi, lai pārstāvētu *SEMEA*.”

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 3 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts 2010. gada 15. aprīlī, Komisija cēla prasību tostarp piespriest *SEMEA* samaksāt pamatparāda summu EUR 41 012 kā garantēto atlīdzību, pieskaitot kapitalizētos procentus, kā arī summu EUR 5000 apmērā par apgalvoto kaitējumu.
- 4 Tā kā *commune de Millau* bija pārņēmusi visus sabiedrības *SEMEA* aktīvus un pasīvus, Komisija ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts 2010. gada 21. decembrī, arī pret šo pašvaldību cēla prasību, izvirzot būtībā tādus pašus prasījumus.
- 5 Abas lietas tika apvienotas starp tām pastāvošās saiknes dēļ.
- 6 Pārsūdzētā sprieduma pirmajā daļā Vispārējā tiesa izvērtēja Komisijas prasību, kas celta pret *SEMEA*.
- 7 Attiecībā uz šīs prasības pieņemamību pārsūdzētā sprieduma 47.–49. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka, piemērojot LESD 272. pantu un 256. panta 1. punkta pirmo daļu, kuru lasa kopā ar Līguma vispārējo noteikumu 10. pantu, tās kompetencē ir spriest par Komisijas prasību. Tā noraidīja iebildi par nepieņemamību, ko bija izvirzījusi *SEMEA* un kas bija saistīta ar to, ka, tā kā šī sabiedrība tikusi svītrotā no komercreģistra un uzņēmumu reģistra, prasības pieteikuma iesniegšanas dienā tai neesot bijusi nedz tiesībspēja, nedz procesuāla rīcībspēja.

- 8 Attiecībā uz prasības pamatotību Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 61.–68. punktā kvalificēja attiecīgo līgumu par administratīvu līgumu.
- 9 Tad minētā sprieduma 69.–74. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, pamatojoties uz Francijas tiesībās paredzētu nepamatotu maksājumu atgūšanas [noteikumu], *SEMEA* bija pienākums atmaksāt Eiropas Savienībai nepamatoti saņemto summu EUR 41 012 apmērā.
- 10 Pārsūdzētā sprieduma 75.–88. punktā Vispārējā tiesa noraidīja *SEMEA* iebildumus, pirmkārt, par to, ka Komisija bija atteikusies pieprasīt maksājamās summas atmaksu, otrkārt, par to, ka *SEMEA* esot tikusi atbrīvota no sava parāda brīdī, kad *commune de Millau* to bija pārņēmusi, treškārt, par strīdīgā parāda noilgumu, kā arī, ceturtkārt, par strīdīgā parāda atcelšanu.
- 11 Turklāt Vispārējā tiesa piesprieda *SEMEA* samaksāt nokavējuma procentus ar Francijā piemērojamo likumisko likmi, sākot no 1993. gada 27. aprīļa, minētajiem kapitalizētajiem procentiem pašiem radot pienākumu maksāt procentus no 2010. gada 15. aprīļa, kā arī katra gada beigās, sākot no šā datuma.
- 12 Visbeidzot Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas prasību samaksāt zaudējumu atlīdzības summu.
- 13 *SEMEA* celto pretprasību Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 108. un 109. punktā konstatējama, ka nepastāv tieša cēloņsakarība starp Komisijas rīcību un prasītāju apgalvotajiem zaudējumiem, noraidīja.
- 14 Pārsūdzētā sprieduma otrajā daļā Vispārējā tiesa izvērtēja Komisijas prasību pret *commune de Millau*. Atbilstoši *commune de Millau* uzskatiem šī prasība bija jānoraida, jo tā esot tikusi celta tiesā, kuras kompetencē nav to izskatīt.
- 15 Attiecībā uz to, vai Vispārējās tiesas kompetence varēja tikt pamatota ar *SEMEA* noslēgto šķirējklauzulu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 114.–119. punktā atgādināja, ka LESD 272. pants ir interpretējams šauri un ka tās kompetence izskatīt līgumtiesisku strīdu saskaņā ar tajā iekļauto šķirējklauzulu principā tiek novērtēta vienīgi atbilstoši LESD 272. pantam un pašā šķirējklauzulā noteiktajam.
- 16 Pēc tam, kad Vispārējā tiesa bija noraidījusi Komisijas pieņēmumu, ka šķirējklauzula, ko noslēgusi *SEMEA*, ir tikusi pārnesta uz *commune de Millau* kā strīdīgā parāda aksesuāra sastāvdaļa, šā sprieduma 132.–149. punktā tā izvērtēja, vai *commune de Millau* varēja tikt piemērota šķirējklauzula ar apsoliājuma līguma par labu trešajai personai, kas noslēgts ar *SEMEA*, palīdzību.
- 17 Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms minētā sprieduma 134. punktā noteica, ka šķirējklauzulas pastāvēšana ir izvērtējama, ņemot vērā vispārējos līgumu tiesību principus, kas izriet no dalībvalstu tiesību sistēmām. Tā precizēja, ka, “pat ja viens no šādiem principiem noteic, ka līgums ir saistošs tikai to slēdzējām pusēm, šis princips neliedz, ka divas puses ar apsoliājumu par labu trešajai personai var nodot zināmas tiesības trešajai personai”.
- 18 Tad pārsūdzētā sprieduma 135. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka līguma vispārējo noteikumu 10. pantā paredzētā šķirējklauzula varētu izrietēt no līguma starp *commune de Millau* un *SEMEA*. Proti, pirmkārt, LESD 272. pantā ir noteikts, ka šķirējklauzulai ir jābūt ietvertai līgumā, ko noslēgusi Savienība vai kas noslēgts tās vārdā. Tomēr *commune de Millau* un Komisija nav nedz noslēgušas līgumu, nedz līdz ar to – šķirējklauzulu. Lai secinātu, ka Komisija varēja atsaukties uz šo šķirējklauzulu pret *commune de Millau*, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka apsoliājuma līgums starp *SEMEA* un *commune de Millau* par labu trešajai personai var tikt uzskatīts kā apsoliājums par labu Savienībai. Otrkārt, tā nosprieda, ka Vispārējās tiesas kompetenci attiecībā uz strīdiem par līgumiem varētu pamatot pretēji Savienības gribai, kas tomēr nebūtu tādu šķirējklauzulu gadījumā, kas ir noligtas vienīgi par labu Savienībai.

- 19 Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma 136. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka šķīrējklauzulas procesuālo tiesību raksturs nenozīmē, ka to nevar noligt par labu trešajai personai.
- 20 Šā sprieduma 138. punktā precizējot, ka apsoliņums par labu trešajai personai var izrietēt no skaidri noslēgta līguma starp otru līdzēju un apsoliņtāju, lai trešajai personai nodotu zināmas tiesības, tomēr šādu apsoliņumu var arī izsecināt no līguma mērķa vai lietas apstākļiem, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 139.–141. punktā, it īpaši ņemot vērā faktiskos un tiesiskos lietas apstākļus, kas ir pierādīti ar *commune de Millau* 2010. gada 18. decembra padomes sēdes protokolu, nosprieda, ka prasītājas bija vēlējušās radīt jaunu Savienības prasījumu pret *commune de Millau* un ka šī pašvaldība bija vēlējusies ievērot šķīrējklauzulu, kas ir paredzēta līguma vispārējo noteikumu 10. pantā.
- 21 To darot, pārsūdzētā sprieduma 142. punktā Vispārējā tiesa noraidīja prasītāju izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru, *SEMEA* parādu nododot *commune de Millau*, *SEMEA* esot tikusi no tā atbrīvota, lai arī šāda parāda nodošanai noteikti bija vajadzīga Savienības piekrišana, kas šajā lietā netika sniegta.
- 22 Turklāt šā sprieduma 148. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka, ja pastāv kolīzija starp Francijas tiesību normām, proti, *Code civil* [Civilkodeksa] 2060. pantu un *Code de procédure civile* [Civilprocesa kodeksa] 48. pantu, no vienas puses, un LESD 272. pantu, no otras puses, tad LESD 272. pants ir pārāks par jebkādu pretēju valsts tiesību normu.
- 23 Minētā sprieduma 149. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka saskaņā ar šķīrējklauzulu tās kompetencē ir lemt par Komisijas prasību pret *commune de Millau*.
- 24 Attiecībā uz prasības pamatotību Vispārējā tiesa par pamatotu attiecībā uz *commune de Millau* atzina gan prasību atmaksāt pamatsummu EUR 41 012 apmērā, gan samaksāt nokavējuma procentus, kas paši rada procentus, sākot no 2010. gada 15. aprīļa, kas ir pirmā gada beigu datums.
- 25 Tā kā Komisijai ir tiesības saņemt tikai vienu maksājumu, Vispārējā tiesa piesprieda *SEMEA* un *commune de Millau* veikt kopīgu un solidāru maksājumu.
- 26 Turpretī tā noraidīja Komisijas prasību samaksāt zaudējumu atlīdzību, kā arī *commune de Millau* pretprasību.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

- 27 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - atzīt, ka Vispārējās tiesas kompetencē nav tās prasības izskatīšana, kas celta pret *commune de Millau*, un atzīt par nepieņemamu prasību, kas celta pret *SEMEA*;
 - pakārtoti, noraidīt Komisijas prasību;
 - piespriest Komisijai pārskaitīt *commune de Millau* un *SEMEA* summu EUR 41 012 apmērā, kā arī procentus un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 28 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par apelācijas sūdzības atbilstību formālajām prasībām

- 29 Šajā apelācijas sūdzībā – kā savu secinājumu 32. punktā minējusi ģenerāladvokāte – rodas jautājums par to, vai tā ir pareizi tikusi noformēta *SEMEA* vārdā.
- 30 No Tiesai iesniegtajos lietas materiālos esošajiem dokumentiem izriet, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas dienā, proti, 2012. gada 19. novembrī, *commune de Millau* pārstāvošie advokāti, pretēji tam, kas paredzēts Tiesas Reglamenta 119. panta 2. punktā un 168. panta 2. punktā, nebija iesnieguši pierādījumu pilnvarojumam, ko būtu likumīgi izsniedzis *SEMEA* pilnvarotais pārstāvis.
- 31 Proti, lai arī 2012. gada 12. novembra vēstulē, kas nosūtīta *F. Bleykasten, M. Blanc* – kā *SEMEA ad hoc* pārstāvis – uzskatīja par lietderīgu, lai šī sabiedrība pievienotos *commune de Millau* celtajai apelācijai, viņš tomēr precizēja, ka viņa *SEMEA ad hoc* pārstāvja pilnvaras bija beigušās 2012. gada 12. augustā.
- 32 Saskaņā ar Reglamenta 119. panta 4. punktu un 168. panta 4. punktu Tiesas kanceleja 2013. gada oktobrī lūdza *SEMEA* advokātiem iesniegt pilnvarojumu, kurā būtu norādīts, ka viņi ir pilnvaroti rīkoties *SEMEA* vārdā. Ar 2013. gada 25. novembra vēstuli šie advokāti iesniedza Tiesas kancelejā kompetentās komercietības 2013. gada 5. novembra rīkojumu, kurā saistībā ar Tiesā noritošo apelācijas tiesvedību *M. Blanc* tika iecelts par šīs sabiedrības *ad hoc* pārstāvi.
- 33 Kā savu secinājumu 40.–44. punktā minējusi ģenerāladvokāte, Reglamenta 119. panta 4. punkts un 168. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas brīdī neesošu pilnvarojumu ir iespējams iesniegt vēlāk ar jebkādu šā pilnvarojuma pastāvēšanu apliecināšu dokumentu.
- 34 Līdz ar to, pat ja *SEMEA* pārstāvjiem apelācijas sūdzības iesniegšanas brīdī nebija šīs sabiedrības pilnvarojuma, pēc *M. Blanc* iecelšanas par šīs sabiedrības *ad hoc* pārstāvi viņš varēja likumīgi apstiprināt savu nodomu pievienot *SEMEA commune de Millau* celtajai apelācijai (šajā ziņā skat. spriedumu *Maurissen* un *Union syndicale/Revīzijas palāta*, 193/87 un 194/87, EU:C:1989:185, 33. punkts).
- 35 No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzība *SEMEA* vārdā tika iesniegta likumīgi.

Par lietas būtību

- 36 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza četrus pamatus.

Par pirmo pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 37 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, atzīdama, ka tās kompetencē ir izskatīt prasības pieteikumu, kas iesniegts pret *commune de Millau*, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka, noslēdzot apsolutuma līgumu par labu trešajai personai ar *SEMEA, commune de Millau* ir attiecinājusi uz sevi līguma, kas noslēgts starp *SEMEA* un Komisiju, vispārīgo noteikumu 10. pantā paredzēto šķērējklauzulu.

- 38 Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, pirmkārt, ka piemērojamās valsts tiesību normās, šajā gadījumā – Civilkodeksa 2060. pantā, publisko tiesību juridiskajām personām ir aizliegts iesniegt strīdu izskatīšanai šķirējtiesā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka publisko tiesību juridiskās personas, kas nedrīkst noslēgt šķirējklauzulu, *a fortiori* nevar noslēgt šādu klauzulu par labu trešajai personai vēl jo vairāk tādēļ, ka LESD 272. pantā nav paredzēta iespēja noslēgt šādu klauzulu.
- 39 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas piebilst, ka Vispārējās tiesas atsaucei pārsūdzētā sprieduma 136. punktā uz spriedumu *Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung* u.c. (201/82, EU:C:1983:217, 10.–20. punkts) šajā lietā nav nozīmes, jo šis spriedums esot ticis pasludināts īpašos apstākļos saistībā ar apdrošināšanas līgumu. Turklāt, pamatojoties uz gribas autonomijas principu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, tā kā Komisija nekad nav skaidri piekritusi parāda, kas pret to bija *SEMEA*, nodošanai *commune de Millau* īpašumā, nav notikusi nedz šā parāda, nedz šķirējklauzulas nodošana.
- 40 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas īpaši kritizē pārsūdzētā sprieduma 137.–140. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir noteikusi, ka *commune de Millau* maksāšanas pienākums ir balstīts uz šīs pašvaldības vienošanos ar *SEMEA*, apsoliņuma līgumu par labu trešajai personai, proti, par labu Savienībai, ko varot izsecināt no šīs vienošanās. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd, ka šāda vienošanās būtu tikusi noslēgta par apgalvoto parādu Komisijai, jo *commune de Millau* lēmums par *SEMEA* pasīvu pārņemšanu esot šīs pašvaldības vienpusējs lēmums.
- 41 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 140. punktā nav pareizi izlasījusi 2010. gada 18. decembra apspriežu [protokolu], uzskatīdama, ka *commune de Millau* bija vēlējusies, “pilnībā apzinoties situāciju”, pārņemt parādu, kura režīms un saturs atbilda *SEMEA* parāda režīmam un saturam. Tomēr *commune de Millau* pašvaldības padomes lēmumā par *SEMEA* aktīvu un pasīvu, “kas aprakstīti iepriekš”, pārņemšanu ir detalizēts apraksts, kurā nav nekādas atsauces uz šķirējklauzulas pastāvēšanu.
- 42 Komisija vispirms apgalvo, ka līguma vispārīgo noteikumu 10. pants Francijas tiesību izpratnē ir jākvalificē par kompetenci piešķirošu klauzulu nevis par šķirējklauzulu. Tomēr tikai uz šķirējklauzulu attiecoties Civilkodeksa 2060. pantā paredzētais aizliegums.
- 43 Vēl Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti uzskatījusi, ka šajā lietā pastāv apsoliņuma līguma par labu trešajai personai raksturīgās iezīmes. Komisija piebilst, ka spriedums *Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung* u.c. (EU:C:1983:217) esot piemērojams ne tikai apdrošināšanas līgumiem.
- 44 Visbeidzot Komisija uzskata, ka arguments par 2010. gada 18. decembra apspriežu [protokolu] ir jānoraida kā nepieņemams, jo tas attiecoties tikai uz fakta jautājumu.

– Tiesas vērtējums

- 45 Pirmā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas cenšas kritizēt pašu faktu, ka šķirējklauzula LESD 272. panta izpratnē var tikt iekļauta apsoliņuma līgumā par labu trešajai personai. Šajā ziņā tā atgādina savus argumentus, kas tikuši izvirzīti pirmajā instancē un kas attiecas uz aizliegumu Francijas publisko tiesību juridiskajām personām noslēgt šķirējklauzulu, apgalvojot, ka šim aizliegumam *a fortiori* ir jāattiecas uz šādas klauzulas noslēgšanu par labu trešajai personai.
- 46 No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir tikai attīstījušas argumentus, kas jau tikuši izvirzīti Vispārējā tiesā, tomēr neieņemot nostāju par pamatojumu, ar kādu šī tiesa šos argumentus ir noraidījusi.
- 47 Tomēr no LESD 256. panta, Eiropas savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī no Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda sprieduma, kuru lūdz atcelt, apstrīdētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti pamato šo

lūgumu (it īpaši skat. spriedumus *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 34. punkts; *Interporc*/Komisija, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 15. punkts, kā arī *Reynolds Tobacco u.c.*/Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 49. punkts).

- 48 Tādējādi pamatošanas prasībām, kas izriet no šīm tiesību normām, neatbilst apelācijas sūdzība, kurā ir tikai atkārtoti vai atstāstīti pamati un argumenti, kas tikuši izklāstīti Vispārējai tiesai, ieskaitot tos, kas bija balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa ir skaidri noraidījusi (it īpaši skat. spriedumu *Interporc*/Komisija, EU:C:2003:125, 16. punkts). Proti, šāda apelācija patiesībā ir prasība, kas vērsta uz to, lai vienkārši panāktu Vispārējai tiesai iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, kas nav Tiesas kompetencē (it īpaši skat. spriedumu *Reynolds Tobacco u.c.*/Komisija, EU:C:2006:541, 50. punkts).
- 49 Līdz ar to šis arguments ir jānoraida kā nepieņemams.
- 50 Attiecībā uz atsauci uz spriedumu *Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung u.c.* (EU:C:1983:217) pārsūdzētā sprieduma 136. punktā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa šo spriedumu minējusi, lai uzsvērtu, ka “šķirējklauzulas procesuālo tiesību raksturs neliedz, ka to varētu noligt par labu trešajai personai”.
- 51 Tomēr pietiek atzīt, ka pārsūdzētā sprieduma 136. punktā ir iekļauts papildu pamats, lai pamatotu secinājumu, kuru Vispārējā tiesa ir izdarījusi šā paša sprieduma 134. un 135. punktā, proti, ka kompetenci piešķiroša klauzula var tikt noslēgta par labu trešajai personai.
- 52 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments par spriedumu *Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung u.c.* (EU:C:1983:217) neliek apstrīdēt šo Vispārējās tiesas secinājumu, tas ir jānoraida ka neefektīvs.
- 53 Tāpat ir jānoraida arguments par gribu autonomijas principu, ko veido apgalvojums, ka, tā kā Komisija nav skaidri sniegusi savu piekrišanu, nav notikusi nedz strīdīgā parāda, nedz ar to saistītās šķirējklauzulas nodošana. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas tikai atkārtoti savu argumentu, kas ticis izvirzīts pirmajā instancē, neprecizējot, kādēļ Vispārējās tiesas argumentācija ir kritizējama, ciktāl pārsūdzētā sprieduma 142. un 143. punktā tā ir nospriedusi, ka Komisijas skaidra piekrišana nav vajadzīga, jo šķirējklauzula ir tikusi noslēgta Savienības labā.
- 54 Attiecībā uz pirmā pamata otro daļu pietiek konstatēt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas, atgādinot dažus faktus, būtībā kritizē Vispārējās tiesas pārsūdzētā sprieduma 137.–140. punktā sniegto vērtējumu par lietas apstākļiem, lai noteiktu, vai to, ka apsoliģuma līgums ir ticis noslēgts par labu trešajai personai, var secināt no attiecīgā līguma mērķa.
- 55 Tomēr saskaņā ar LESD 256. pantu un Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem un tai jābūt pamatotai ar to, ka Vispārējai tiesai nav bijusi kompetence, Vispārējā tiesā ir pieļauti procesuāli pārkāpumi, nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses, vai arī Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Savienības tiesības (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/*Brazzelli Lualdi u.c.*, C-136/92 P, EU:C:1994:211, 47. punkts).
- 56 Tādējādi tikai Vispārējā tiesa ir tiesīga konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad tas, ka fakti pēc būtības konstatēti neprecīzi, izriet no šai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un veikt pieņemto pierādījumu vērtējumu. Šo faktu konstatēšana un šo pierādījumu novērtēšana, izņemot gadījumu, kad tie sagrozīti, nav tiesību jautājums, kura kontroli veic Tiesa (šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus *EIB/Hautem*, C-449/99 P, EU:C:2001:502, 44. punkts, kā arī *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 69. un 70. punkts).
- 57 Vispārējās tiesas veiktais faktu novērtējums, kā rezultātā tā secinājusi, ka *commune de Millau* ir maksāšanas pienākums, tātad nav tiesību jautājums, kura kontroli veic Tiesa, ja vien tie nav tikuši sagrozīti, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas tomēr neapgalvo.

- 58 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.
- 59 Pirmā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 141. punktā ir nepareizi lasījusi 2010. gada 18. decembra apspriežu [protokolu], nosakot, kādā apmērā *commune de Millau* ir pārņēmusi *SEMEA* parādu Komisijai.
- 60 Tomēr ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tikai ir kritizējušas pašu vērtējumu, ko Vispārējā tiesa sniegusi attiecībā uz *SEMEA* pasīvu, kurus pārņēmusi *commune de Millau*, apmēru. Tādējādi viņu apgalvojums neattiecas nedz uz Vispārējās tiesas veikto konstatējumu neprecizitāti pēc būtības, nedz uz tai iesniegto pierādījumu sagrozišanu.
- 61 Saskaņā ar šā sprieduma 55. un 56. punktā minēto judikatūru kā nepieņemama ir jānoraida arī pirmā pamata trešā daļa.
- 62 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kā daļēji neefektīvs un daļēji nepieņemams.

Par otro pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 63 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, nospriežot, ka Komisijas pret *SEMEA* celtā prasība ir pieņemama, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka, pirmkārt, *SEMEA* sociālās tiesības un pienākumi netika likvidēti un, otrkārt, tā kā Komisija nav devusi piekrišanu tam, ka strīdīgo *SEMEA* parādu pārņem *commune de Millau*, *SEMEA* nav atbrīvojusies no sava parāda Komisijai, nododama savu īpašumu šai pašvaldībai.
- 64 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka, tā kā *commune de Millau* pilnībā ir aizstājusi *SEMEA*, šī sabiedrība varēja pabeigt savu likvidācijas darbību. *SEMEA* esot likumīgi tikusi atbrīvota no saviem pienākumiem pret Komisiju, kuras piekrišana neesot bijusi vajadzīga, jo likvidējamās juridiskās personas aizstāšana tai esot bijusi labvēlīga.
- 65 Komisija apgalvo, ka pamats ir nepieņemams, jo tas neesot skaidrs. Pakārtoti Komisija uzskata, ka pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

– Tiesas vērtējums

- 66 Ir jānorāda, ka otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka *commune de Millau* ir aizstājusi *SEMEA*. To darot, tās patiesībā apstiprina Vispārējās tiesas pamatojumu pārsūdzētā sprieduma 138.–140. punktā, saskaņā ar kuru no lietas apstākļiem izriet, ka, noslēdzot apsolījuma līgumu par labu trešajai personai, faktiskie vai iespējamie *SEMEA* kreditori, tostarp Komisija, ir ieguvuši jaunu parādnieku *commune de Millau* personā.
- 67 Tomēr ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi saistībā ar pārsūdzēto spriedumu attiecas tikai uz Vispārējās tiesas veikto faktu novērtējumu, un tajos nav precīzi norādītas nedz kļūdas tiesību piemērošanā, kuras, iespējams, pieļāvusi Vispārējā tiesa šajā ziņā, nedz juridiski argumenti, kas būtu izvirzīti šā otrā pamata pamatojumam. Piemērojot šā sprieduma 47. un 48. punktā minēto judikatūru, otrais pamats ir jāatzīst par nepieņemamu.
- 68 Turklāt ir jākonstatē, ka šajā otrajā pamatā būtībā ir pārņemti apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti, kas tikuši izvirzīti pirmajā pamatā, kurā tomēr ticis noliegts, ka pastāvētu jebkāda vienošanās starp *SEMEA* un *commune de Millau* attiecībā uz apgalvoto parādu Komisijai.

69 Līdz ar to un ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas tādējādi nonāk pretrunā ar saviem juridiskajiem argumentiem, šis otrais pamats var tikai tikt noraidīts kā nepieņemams (šajā ziņā skat. rīkojumu *Nijs* /Revīzijas palāta, C-495/06 P, EU:C:2007:644, 52.–56. punkts).

Par trešo pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

70 Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka, nospriežot, ka vispārējām tiesībām ir piemērojams 30 gadu noilguma termiņš un ka strīdīgais parāds tāpat nav noildzis, tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

71 Apelācijas sūdzības iesniedzējas atgādina, pirmkārt, ka *commune de Millau*, kas ir pārņēmusi *SEMEA* īpašumu, var pamatoti vērst pret Komisiju tos pašus juridiskos argumentus, kurus būtu varējusi izvirzīt *SEMEA*, tostarp to, kas attiecas uz 10 gadu noilgumu, kas piemērojams pienākumiem, kuri izriet no *Code de commerce* [Tirdzniecības kodeksa] – redakcijā, kas bija spēkā strīda rašanās laikā (turpmāk tekstā – “Tirdzniecības kodekss”). Otrkārt, tā kā *SEMEA* ir jaukta kapitāla akciju sabiedrība ar komercsabiedrības raksturu, strīdīgais parāds esot radies tirdzniecības attiecībās starp *SEMEA*, komersanti, un Komisiju, kas nav komersante.

72 Pirmām kārtām apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka pienākumu noilgums nav atkarīgs no līguma administratīvā rakstura. Proti, tā kā administratīvajās tiesībās nav īpašu noteikumu, esot jāpiemēro vispārējo tiesību noilguma noteikumi. Tā kā Tirdzniecības kodeksā paredzētais 10 gadu noilgums esot speciālais likums, kuram ir lielāks spēks nekā civiltiesību noteikumiem, tas esot jāpiemēro attiecīgajām tirdzniecības attiecībām šajā lietā.

73 Attiecībā uz *Conseil d'État* 1992. gada 31. jūlija spriedumu (Nr. 69661), apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka administratīvā tiesa esot noraidījusi Tirdzniecības kodeksā paredzētā 10 gadu noilguma piemērojamību nevis tādēļ, ka tas nav piemērojams attiecībām starp publisko tiesību subjektu un komersantu, bet tādēļ, ka strīdīgie pienākumi vēl nebija radušies saistībā ar tirdzniecību starp attiecīgajam personām. Līdz ar to attiecīgā līguma būtība neesot tāda, ar kuru varētu radīt šķērsli Tirdzniecības kodeksā paredzētā 10 gadu noilguma piemērošanai.

74 Otrām kārtām apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka, nospriežot, ka strīdīgais parāds nav uzskatāms par tādu, kas radies saistībā ar tirdzniecības attiecībām starp *SEMEA* un Komisiju, tā neesot pareizi novērtējusi līguma noteikumus un šis lietas apstākļus.

75 Šajā ziņā tās uzsver, ka *Conseil d'État* 1992. gada 31. jūlija spriedums tika pasludināts pilnīgi atšķirīgos apstākļos, nevis saistībā ar lauksaimniecības kompensācijām, kas izveidotas kopējās lauksaimniecības politikas ietvaros, un neesot piemērojams šajā lietā. Proti, ņemot vērā līguma noteikumus, Komisija esot tieši iesaistījusi attiecīgajā projektā un esot atbildīga par tā īstenošanu, tādēļ esot jāsecina, ka starp *SEMEA* un Komisiju pastāv tirdzniecības attiecības.

76 Komisija apgalvo, ka trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepieņemama vai vismaz kā nepamatota, ciktāl tā izriet no pārsūdzētā sprieduma kļūdainas lasīšanas. Vispārējā tiesa savu argumentāciju par strīdīgā parāda noilgumu nekādi neesot balstījusi uz attiecīgā līguma administratīvo raksturu.

77 Attiecībā uz šā pamata otro daļu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pamatoti atsaukusies uz *Conseil d'État* 1992. gada 31. jūlija spriedumu, lai ilustrētu principu, atbilstoši kuram līgums par valsts finansiālā atbalsta sniegšanu, izpildot sabiedriskos pakalpojumus un negūstot peļņu vai atlīdzību, nevar tikt uzskatīts par tirdzniecības līgumu un tādēļ tam nav piemērojams Tirdzniecības kodeksa 110-4. pantā paredzētais 10 gadu noilgums.

– Tiesas vērtējums

- 78 Pirmām kārtām attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru līguma administratīvais raksturs neietekmējot strīdīgajam parādam piemērojamā noilguma noteikšanu, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61.–68. punktā analizējusi minētajam līgumam piemērojamo juridisko režīmu un secinājusi, ka šis līgums ir administratīvs līgums.
- 79 Tomēr, izvērtējot strīdīgajam parādam piemērojamo noilgumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82.–88. punktā nav atsaukusies uz attiecīgā līguma administratīvo raksturu.
- 80 Tā kā šā līguma administratīvais raksturs nav ietekmējis strīdīgajam parādam piemērojamā noilguma noteikšanu, ar to saistītais arguments ir jānoraida kā neefektīvs.
- 81 Otrām kārtām attiecībā uz kritiku, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa neesot pareizi novērtējusi minētā līguma noteikumus un šīs lietas apstākļus, ir jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 83. punktā Vispārējā tiesa ir atgādinājusi, ka attiecīgais līgums attiecās uz to, ka Komisija izmaksā subsīdiju, lai izpildītu līgumu, kas parakstīts Savienības reģionālās politikas ietvaros.
- 82 Tā, pamatojoties uz *Conseil d'État* 1992. gada 31. jūlija spriedumu, no minētā secinājusi, ka “no tā izrietošās saistības, kurās ietilpst strīdīgais parāds, nevar tikt uzskatītas par tādām, kas radušās starp SEMEA un Komisiju saistībā ar tirdzniecību starp tām”.
- 83 No iepriekš minētā izriet, ka, noraidot Tirdzniecības kodeksā paredzētā noilguma piemērojamību, Vispārējā tiesa – pretēji tam, ko apgalvojušas apelācijas sūdzības iesniedzējas, – pamatojās nevis uz to, ka līgums tika noslēgts starp publisko tiesību subjektu un komersantu, bet gan uz to, ka attiecīgais līgums attiecās uz to, ka Komisija izmaksā subsīdiju, lai izpildītu līgumu, kas parakstīts Savienības reģionālās politikas ietvaros.
- 84 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, ka *Conseil d'État* 1992. gada 31. jūlija spriedums tika pasludināts no šīs lietas pilnīgi atšķirīgos apstākļos, nav apstiprināms. Proti, prasība par strīdīgo atmaksāšanu attiecās uz summām, ko Komisija bija pārskaitījusi reģionālās politikas ietvaros un kas nevarēja tikt uzskatītas par tādām, kuras izriet no pienākumiem, kas apelācijas sūdzības iesniedzējam un Komisijai radušies saistībā ar tirdzniecību starp tām.
- 85 No iepriekš minētā izriet, ka trešais pamats ir jānoraida kā daļēji neefektīvs un daļēji nepamatots.

Par ceturto pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 86 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, nospriežot, ka nepastāv tiešas cēloņsakarības saiknes starp Komisijas rīcību un to apgalvotajiem zaudējumiem, ir noraidījusi viņu pretprasību.
- 87 Tās atgādina, ka laikā no 1993. gada 27. aprīļa līdz 2005. gada 18. novembrim Komisija neko nebija darījusi, lai atgūtu summas, kuras tā uzskatīja par atmaksājāmām. Tomēr, ja Komisija būtu vērsusies pie SEMEA agrāk, šī sabiedrība būtu varējusi pārbaudīt un attiecīgajā gadījumā veikt lietderīgas darbības saistībā ar atmaksāšanas pieprasījumu.
- 88 Tās apgalvo, ka Komisijas 12 gadu ilgas bezdarbības dēļ SEMEA uzskatījusi, ka Komisija bija atteikusies no pārskaitīto summu atmaksas.

- 89 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šāda Komisijas bezdarbība ir uzskatāma par labas pārvaldības pienākuma pārkāpumu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkta izpratnē, par ko Vispārējai tiesai būtu bijis jāuzliek sods.
- 90 Komisija apgalvo, ka ceturtais pamats ir nepieņemams, ciktāl tas ir vērsts uz to, lai apstrīdētu Vispārējās tiesas veikto faktu novērtējumu.
- Tiesas vērtējums
- 91 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu par to, ka Komisija esot atteikusies no pārskaitīto summu atmaksas, ir jāatgādina, ka pārsūdzētā sprieduma 77. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka lietas materiālos iekļautā informācija neļauj konstatēt, ka šāda atteikšanās ir notikusi.
- 92 Līdz ar to ar šo argumentu apelācijas sūdzības iesniedzējas patiesībā kritizē Vispārējās tiesas veikto lietas materiālos iekļautās informācijas vērtējumu. Saskaņā ar šā sprieduma 55. un 56. punktā minēto judikatūru arī šis arguments ir jānoraida kā nepieņemams.
- 93 Attiecībā uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Komisijai labas pārvaldības pienākuma neievērošanu, nav ticis apstrīdēts, ka, lai arī Komisija pieprasījusi atmaksāt strīdīgo parādu 1993. gada 27. aprīļa vēstulē, *SEMEA* uz šo lūgumu nekādi nav reaģējusi, un šī iestāde no jauna vērsās pie *SEMEA* tikai ar 2005. gada 18. novembra ierakstītu vēstuli, un paziņojumu par parādu nosūtīja tikai ar 2006. gada 11. janvāra vēstuli.
- 94 Tomēr šis apstāklis neliek apstrīdēt pārsūdzētā sprieduma 108. un 109. punktā norādīto vērtējumu, saskaņā ar kuru nepastāv tieša cēloņsakarība starp Komisijas rīcību un apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotajiem zaudējumiem attiecībā uz summu EUR 41 012 apmērā.
- 95 Tādējādi Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka lūgums samaksāt parādu EUR 41 012 apmērā bija vērsts uz nepamatotu maksājumu atgūšanu un ka, tā kā šis parāds nav noildzis, *SEMEA* katrā ziņā bija palicis pienākums to samaksāt. Proti, ciktāl abas darbības ir balstītas uz atšķirīgiem juridiskajiem pamatiem, strīdīgā parāda summa bija jāatmaksā, pat pieņemot, ka ir iestājusies Komisijas ārpuslīgumiskā atbildība tādēļ, ka tā nebija ievērojusi labas pārvaldības pienākumu.
- 96 Turpretī saistībā ar nokavējuma principiem ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās un tiesību uz zaudējumu atlīdzību izmantošana saskaņā ar LESD 340. pantu ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, kas saistīti ar iestāžu prettiesiskās rīcības, faktisku zaudējumu un cēloņsakarības starp šo rīcību un konkrētajiem zaudējumiem pastāvēšanu (it īpaši skat. spriedumus *Oleifici Mediterranei/EEK*, 26/81, EU:C:1982:318, 16. punkts; *Birra Wührer u.c./Padome* un Komisija, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 un 282/82, EU:C:1984:341, 9. punkts, kā arī *Inalca* un *Cremonini/Komisija*, C-460/09 P, EU:C:2013:111, 46. punkts).
- 97 Attiecībā uz attiecīgajām iestādēm pārņemto prettiesisko rīcību ir jāatgādina, ka saskaņā ar vispārīgo labas pārvaldības principu, kas ir viena no Savienības tiesību sistēmā piešķirtajām garantijām administratīvajos procesos un kas šobrīd ir noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā, Savienības iestādēm ir jāvada atgūšanas process ar pienācīgu rūpību un jārikojas tā, lai katra procesuālā darbība tiktu veikta saprātīgā termiņā pēc iepriekšējās darbības.
- 98 Tomēr netiek apstrīdēts, ka pēc tam, kad 1993. gada 27. aprīļa vēstulē Komisija bija lūgusi atmaksāt strīdīgo parādu, tā nav rīkojusies vairāk nekā 12 gadus, liekot par sevi manīt tikai ar 2005. gada 18. novembra ierakstīto vēstuli.
- 99 Turklāt šāda bezdarbība nav attaisnojama nedz ar strīda sarežģītību, nedz ar kādu citu īpašu apstākli, ar kuru būtu iespējams attaisnot konstatēto kavējumu.

- 100 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 108. punktā ir kļūdaini nospriedusi, ka nepastāv tiešas cēloņsakarības starp Komisijas rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem.
- 101 Attiecībā uz zaudējumu pastāvēšanu ir jānorāda, ka procenti gan ir radušies tādēļ, ka *SEMEA* uzreiz nav apmierinājusi Komisijas 1993. gada 27. aprīļa atmaksāšanas lūgumu.
- 102 Tomēr Komisijas vairāk nekā 12 gadu ilgas bezdarbības dēļ – kā tas izriet no ģenerālvokātes secinājumu 89. punkta – pieprasītie nokavējuma procenti kopš tā brīža pārsniedz strīdīgā parāda summu.
- 103 Saskaņā ar šo pašu secinājumu 90. punktu ir jākonstatē, ka par nokavējuma procentu summu, kas radusies Komisijas vairāk nekā 12 gadus ilgā bezdarbības laikposmā, ir tieši vainojama šī iestāde.
- 104 No iepriekš minētā izriet, ka pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, ciktāl saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju celtās pretprasības vērtējumu tajā ir ticis atzīts, ka nepastāv tiešas cēloņsakarības starp Komisijas rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem, kas radušies tādēļ, ka ir ticis piespriests samaksāt nokavējuma procentus.

Par prasību Vispārējā tiesa

- 105 Atbilstoši Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Tiesa Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā gadījumā.
- 106 Šajā lietā, ņemot vērā šīs lietas īpatnības, ir jāspriež par apelācijas sūdzības iesniedzēju celto pretprasību saistībā ar piespriestajiem nokavējuma procentiem.
- 107 No šā sprieduma 97.–104. punkta izriet, ka par zaudējumiem, ko veido nokavējuma procenti, kas radusies Komisijas vairāk nekā 12 gadus ilgā bezdarbības laikposmā, ir tieši vainojama šī iestāde.
- 108 Tomēr ir jāuzskata, ka *SEMEA* parāds EUR 41 012 apmērā, kas tai bija jāatmaksā Komisijai, nebija noildzis 2005. gada 18. novembrī, proti, dienā, kad šī iestāde pieprasījusi to atmaksāt.
- 109 Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēju celtā pretprasība daļēji ir jāapmierina un jāpiespiež Komisijai segt trīs ceturtdaļas tās nokavējumu procentu summas atbilstoši Francijā piemērojamai gada likumiskajai likmei, kas radusies laikposmā no 1993. gada 27. aprīļa līdz 2005. gada 18. novembrim.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 110 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taīsa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 111 Saskaņā ar minētā reglamenta 138. panta 1. punktu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespiež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Šā reglamenta 138. panta 3. punktā ir precizēts, ka, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tomēr šajā pašā normā ir noteikts, ka Tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.
- 112 Šajā lietā Tiesa uzskata, ka ir jāpiespiež Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus abās instancēs, kā arī vienu ceturtdaļu *commune de Millau* un *SEMEA* tiesāšanās izdevumu abās minētajās instancēs. *Commune de Millau* un *SEMEA* sedz trīs ceturtdaļas savu tiesāšanās izdevumu abās instancēs.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu apvienotajās lietās T-168/10 un T-572/10 Komisija/SEMEA un *commune de Millau*, ciktāl saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju celtās pretpasības vērtējumu tajā ir ticis atzīts, ka nepastāv tieša cēloņsakarība starp Eiropas Komisijas rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem, kas radušies tādēļ, ka ir ticis piespriests samaksāt nokavējuma procentus;
- 2) daļēji apmierināt *Commune de Millau* un *Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)* pretpasību un piespriest Eiropas Komisijai segt trīs ceturtdaļas tās nokavējumu procentu summas atbilstoši Francijā piemērojamai gada likumiskajai likmei, kas radusies laikposmā no 1993. gada 27. aprīļa līdz 2005. gada 18. novembrim;
- 3) pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;
- 4) piespriest Eiropas Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā, kā arī vienu ceturtdaļu *commune de Millau* un *Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)* tiesāšanās izdevumu abās minētajās instancēs;
- 5) *Commune de Millau* un *Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA)* sedz trīs ceturtdaļas savu tiesāšanās izdevumu pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā.

[Paraksti]